

TỰ TRUYỆN - THÁNG TƯ BUỒN

Đây là một trong những lý do tôi không muốn về VN. Những tội nhục của Cộng sản gây ra cho tôi chắc không bao giờ xoá được. Đọc truyện này thấy hình bóng mình trong đó. Gởi những bạn trẻ 9x. Cứ hỏi tại sao tôi ghét cộng sản, tại sao tôi không về VN. Những gì dưới đây là chuyện thật 100%. Nếu các bạn đã từng bị Cộng Sản đàn áp, thì có lòng nào muốn về lại nơi tội nhục đó?

Ngày Sài Gòn sụp đổ, ba không là một sĩ quan VNCH. Làm bên ngành hành chánh nên không có cấp bậc, ba là trưởng ty thông tin Gia Định. Có một khoảng thời gian ba làm thư ký toà hành chánh Gia Định.

Rồi Việt Cộng xâm chiếm miền Nam, ba bị bắt và bị lưu đày ở tận Hà Nam Ninh - Bắc Việt. Chúng nó biệt giam ba trong một căn phòng chỉ có 2 người. Trong đó có Đại tá Nguyễn Hữu Phước và ba.

Mỗi ngày chúng nó đem cho ba 1 cục phèn chua, bắt ba hoà tan trong 1 cốc nước nhỏ và ép buộc ba phải uống trước mặt chúng. 18 tháng sau thì ba mất vì bệnh ung thư máu. Ở quê nhà gia đình hoàn toàn không biết gì về cái chết của ba.

Ngày ba đi tù. Nhà mất. Vì không muốn đi vùng kinh tế mới nên mẹ đưa các con về quê ngoại ở. Đó là một vùng quê xa xôi hẻo lánh ở miền Tây miền mông sông nước. Nơi đó có ông chủ tịch xã Hai Sanh mặt dày tối ngày mặc bộ đồ bà ba đi chân đất lạch bạch cứ ghé nhà động viên, nhưng chủ yếu là muốn dzê mẹ của Khoa.

Có bao lần ông cứ ngồi lì tới chiều tối mà không chịu về. Các anh trai hàng ngày đi bán bưng cực khổ về đến nhà thấy cảnh chuồng tai gai mắt hoài nên tức sôi máu không nhịn được. Một chiều kia các anh giả vờ gây lộn to tiếng với nhau rồi xách dao phai, xách mác rượt nhau chém và chạy ra tới ngoài nhà trước chỗ ông ấy đang ngồi. Anh thì núp sau lưng ông chém tới. Anh thì phía trước đâm vào. Sợ ăn dao phai và mác lạc nên ông hoảng quá và chuồn đi mất. Từ đó không bao giờ dám tới. Không ngờ hận thù trong ông bắt đầu ngày đó cũng trào dâng...

Giấy báo tử gởi về nhưng chủ tịch xã không cho người đưa thơ chuyển tới nên gia đình hoàn toàn không biết. Rồi bỗng một chiều miền Tây chìm trong ngập lụt của năm 1978, cô em họ của mẹ lợi sinh vào nhà trao thơ báo tử. Mẹ ngất lịm dưới hung tin bên những tiếng thét gào của chị và em.

Cô kể lại là do cô vô tình nhìn thấy được lá thư ở đồn công an xã và năn nỉ họ cho cô đem về vì cô nhận ra tên của mẹ và địa chỉ.

Cô coi thư viện trường và họ hay xoay cô làm nhiều việc. Ngày đó họ nhờ cô coi đọc những thông tin nên cô bắt gặp lá thư cha.

Thời gian lâu lắm, bác Phước ra tù về vì bác sĩ trong nhà tù đoán là do bệnh ung bướu vô phương cứu chữa thời kỳ cuối. Họ cho bác về để được chết ở nhà. Do sức ép của Mỹ và LHQ để sớm đổi lấy xoá bỏ cấm vận và ban giao, và vì có quá nhiều tù nhân bị giết chết trong tù nên họ buộc phải cho về để bớt mang tai tiếng. Mai thay bác được cứu sống nhờ uống thuốc Nam. Bác ấy đã tìm về quê Khoa kể lại câu chuyện những ngày tháng trong tù. Sau đó bác và gia đình đã đến Hoa Kỳ diện HO 13 về New York.

Anh Vinh là học sinh giỏi có tiếng khắp vùng Đồng Tháp. Thầy Điều dạy khối A nổi tiếng ở Sa Đéc với 2 môn Lý Hoá đã đặt hết niềm tin vào anh trong kỳ thi đại học bách khoa. Ngày anh đi chứng lý lịch, ông Hai Sanh đã phê tặng anh những từ ngữ vô cùng đặc biệt để rồi 3 năm sau anh về nhảy sông tự quyền sinh. Ông viết rõ từng lời và đóng ngoặc kép kỹ càng vào tờ lý lịch:

Cha làm trưởng ty thông tin Gia Định. “Thông tin là tiếng nói chống Cộng Sản đến cùng.”

Cậu : Đứng đầu đơn vị chống Cộng tại địa phương.

Rồi anh Vinh thi vào đại học. Điểm 3 môn là 15 1/2 nhưng không bao giờ đậu vì lý lịch xấu dù cho điểm tiêu chuẩn chỉ là 10 1/2 cho 3 môn. Không nản chí anh về thi lại và thi lại. 2 năm sau kết quả cũng 15 và 15 1/2 nhưng đều bị đánh rớt vì tờ lý lịch 3 năm vẫn không bao giờ thay đổi. Những từ ngữ ông chủ tịch xã rất là tâm đắc trong dấu ngoặc kép ngày nào vẫn giống như nhau. Dù cho mẹ có hết lời năn nỉ nhưng ông vẫn không mản tới vì mối thù xưa.

Rồi 3 năm không thể vào đại học, anh Vinh phải đối diện cuộc đời với nghĩa vụ lao động 2 năm đi đắp đường và xây dựng nông thôn mới. Ngày chia tay thầy trên đường về, anh Vinh nhảy cầu để tự quyền sinh. Mai là có người qua đường nhảy theo cứu kịp. Khi họ đưa anh về nhà, xóm làng mới xôn xao chạy báo mẹ tin rằng : “Thằng Vinh nó đã nhảy sông!”

Gia đình sợ quá phải lo chạy chọt dứt lốt cho anh Vinh đi học. Gom hết cả gia tài bao năm dành dụm là 1 thùng đạn đựng đầy những tờ giấy sắn \$50 và \$100 cũng chỉ đủ cho anh vào trung học ngân hàng 3 trung ương. Đúng là đời khổ nạn ! Điểm thừa đậu đại học mà cũng không đủ để học trung học hỏi có buồn không?

Vì lẽ đó, chị Phượng năm sau cũng chẳng thêm đi thi đại học vì sợ tốn tiền. Chị chọn đại học sư phạm vì được ưu tiên tuyển thẳng vào đây do đã đoạt giải hạng 5 môn Anh Văn toàn quốc.

Anh Hoàng kế tiếp cũng chẳng đi thi vì được tuyển thẳng vào đại học sư phạm. Anh đứng hạng nhì trong kỳ thi môn Lý toàn quốc 2 năm sau.

Ngày gần đi Mỹ, Khoa bị gia đình cấm đi thi dù là đang học lớp chuyên vì sợ nếu đang học rồi bỏ đi ngang sẽ không có tiền đền. Về quê theo mẹ làm vườn cũng chẳng được yên. Khi phỏng vấn đậu và lãnh hộ chiếu xong rồi chờ ngày đi Mỹ thì xã không thêm chứng giấy 3 không. Họ bắt Khoa phải đóng 10 tấn gạo thay thế cho nghĩa vụ lao động 2 năm vô có. Nếu không thì không chứng giấy tờ và cả gia đình đều phải ở lại. Gia đình Khoa phải vai mượn nợ để được ra đi.

Cộng sản là vậy đó. Họ cướp miền Nam gây bao đau thương tang tóc xong nhưng họ không bao giờ dừng lại. Họ giết những nhân sĩ trí thức trong chốn lao tù. Họ cướp nhà cửa và đọa đầy vợ con những người chỉ là công nhân viên chức miền Nam tới đường cùng. Giờ họ nói lắng nghe trong Khoa, gia đình và kiêu bào từng hơi thở. Bạn có tin không ?

Anh Vinh và Hoàng sau này qua Mỹ đã đi học lại trong Georgia Tech University, giờ là những kỹ sư điện toán và computer science. Anh Hoàng vẽ đường bay cho tên lửa hành trình. Cộng sản chắc rất thèm những người kỹ sư biết vẽ đường bay như tên lửa Tomahawk! Điều đó sẽ không bao giờ có được vì họ đã triệt tiêu không những gia đình Khoa mà bao lớp người trí thức. Xã hội của họ giờ chỉ có những con người dốt nát làm

lãnh đạo nên mới gây nên sự thù hằn chia rẽ. Họ chỉ biết cắn xé, tàn phá và đục khoét nên quê hương mới ngày càng điêu tàn. Họ chỉ biết cướp mà không biết xây dựng và bảo vệ nên đất nước giờ đây mới lâm vào cảnh phụ thuộc, xâm chiếm, nô lệ và diệt vong. Họ đã thất bại thảm hại trên chính quê hương mà họ đang cai trị. Nhưng họ luôn lường gạt và mị dân mình là người chiến thắng đồng bào và anh em cùng dòng máu.

Bạn có bao giờ thấy người Mỹ hàng năm họ ăn mừng chiến thắng khi quân miền Bắc thắng miền Nam trong Civil War không? Hay có lẽ người Mỹ họ ngu?

43 năm rồi và bạn hãy chờ xem coi ngày 30 tháng 4 tới họ cũng sẽ ăn mừng chiến thắng để tiếp tục tạo nên hận thù và chia rẽ.

Bài viết là sự thật 100%. Không có một chút gì là hư cấu. Bất kỳ ai cũng có thể phản biện chuyện này đúng hay sai. Cộng sản đã cho con em họ qua Mỹ học và làm việc nhiều lắm. Trong số đó có ai bao giờ thấy nước Mỹ ăn mừng chiến thắng Civil War không nói cho mình biết với.

Hy vọng MC Nguyễn Ngọc Ngạn, các MC, ca sĩ và bất cứ những ai muốn tham gia hay tổ chức, dù là giáng tiếp hay trực tiếp chương trình ca nhạc dịp 30/4 sẽ đọc được bài này. Để họ hiểu rõ vì sao người ta lại biểu tình và phản đối họ.

Nhìn lại đất nước tan hoang như bây giờ sau 46 năm Việt Cộng cưỡng chiếm, các bạn sẽ nhận định một cách trung thực rằng : “30 tháng 4 không phải là niềm kiêu hãnh chiến thắng để ăn mừng cho ai cả. 30 tháng 4 là nỗi nhục quốc thể chỉ để thấp nén hương lòng hồi tưởng những đau thương âm ỉ của cả dân tộc Việt Nam.”

Tháng Tư về con nhớ những mùa tang
Nhớ chị, cha, cô, dì, anh, chú, cậu...
Nhớ quê hương của một thời yêu dấu
Nhớ đau thương và những nét hằn sâu
Quê hương mình rồi sẽ đi về đâu?
Máu con dân của hai miền đổ xuống
Sao họ vẫn vui đùa và ăn uống
Trên xác người, máu Mẹ, máu non sông...!

.....

NHỚ !

Nhớ nhớ nhớ một điều con rất nhớ
Nhớ Sài Gòn hai tiếng nói thân thương
Nhớ từng con góc phố với tên đường
Nhớ trường xưa bạn bè yêu cũ mới
Nhớ ngày xưa cha mua cho áo mới
Nhớ mẹ yêu dịu con bước đến trường
Nhớ người thầy trên bục giảng thân thương

Cô giáo nhỏ nâng niu từng nét chữ
Rồi quê hương lan tràn loài dữ
Chúng ngang tàng đốt phá cướp đi cha
Nơi quê nhà mẹ đau đớn xót xa
Con thương mẹ héo gầy nuôi con trẻ
Những tháng ngày đau thương trôi lặng lẽ
Con lang thang cùng mẹ khắp muôn nơi
Đời bôn ba nghe kiếp sống chơi vơi
Có lúc tưởng mẹ tàn hơi kiệt sức
Dắt dìu con qua tháng ngày cơ cực
Mong một ngày quê hương khỏi lầm than
Một chiều thu con chít chiếc khăn tang
Mẹ ngất lịm bên dòng thư báo tử
Chúng đã giết cha con rồi đem xử
Tội tuyên truyền chống phá quê hương con
Quê hương yêu hai tiếng nói sắt son
Cha không chống chỉ chống loài Cộng phỉ

Bao nhiêu năm cướp miền Nam rồi nhĩ
Chúng giờ đây cướp phá cả non sông
Chúng cướp ngày cướp cạn cướp ruộng
đồng
Cướp nhà cửa, cướp công rồi cướp sức
Cướp tuổi xuân bao em thơ sáng rực
Cướp đồng hưu, bảo hiểm, cướp nhà băng
Cướp hồ thiêng, núi sông và mỏ quặng
Cướp xong rồi chúng bán cả giang sơn

Cộng sản gian manh dân chúng căm hờn
Ngày nổi dậy chẳng còn xa đâu nữa
Ngày mai đây vết thù xưa gọi rửa
Trả cho cha hai tiếng nói oan khiên
Trả lại cha một tấm lòng trung kiên
Yêu quê hương sơn hà và tổ quốc
Bao năm qua từ ngày cha đã mất
Thương cha nhiều nhớ cha lắm cha ơi !
Vũ Đăng Khoa